

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORCAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

De vakbeweging en onze eischen.

De vakbeweging heeft thans weer doen zien tot welk een verzwakking het revisionisme de arbeidersbeweging leidt. Hoe het niet alleen de politieke doch ook de vak-beweging verzwakt.

De taak der vakbeweging is gedurende de oorlogstoestand helaas opgehouden. Zij kan door de groote werkloosheid de loonen niet meer op peil houden. Men leest dan ook herhaaldelijk van loonafslag met verlenging van werktijd zonder dat de vakvereniging in het algemeen in staat is strijd daartegen te voeren.

Wel heeft het burger-steuncomité en de regeering de wensch uitgesproken dat de werkgevers hunne werklieden zoolang mogelijk in dienst moeten houden en de werken voor het rijk tegen het standaardloon verricht moesten worden, maar dit zijn wenschen gebleven, waar in de praktijk niets van terecht kan komen. En waarom niet? Omdat oogenblikkelijk het standaardloon wordt bepaald door de werklozen-uitkeeringen van Treub en de uitkeeringen der burger-comités. De arbeiders moeten in de meeste vakken genoegen nemen met wat de patroons bieden, anders worden zij op straat gesmeten, zonder eenige kans te hebben ergens anders te beginnen en zonder dat de vakvereniging de strijd wil (omdat Troelstra's parool de volgelingen drukt; er niag immers geen klassenstrijd gevoerd worden!), maar afgezien daarvan, door de groote werkloosheid, ook niet in staat is strijd te voeren. Wij zonderen de A. N. D. B. uit die dezer dagen in staat bleek haar loonen te handhaven. Echter niet tegen de patroons in; maar met medewerking van deze, omdat bij belangrijke loondaling in deze industrie, dit direct op de prijzen van de diamant invloed heeft. Dit is echter niet zoo direct het geval in andere industrieën. Wat had daar nu de taak van de vakbeweging moeten zijn?

Zij had van de regeering als verdedigers van het kapitalisme moeten eischen, dat waar door hun schuld de vakbeweging wordt lam geslagen, de regeering tot plicht heeft te zorgen dat de loonen, door de vakbeweging vóór de crisis bedongen, niet aangetast zullen worden. **De eenige manier om dat te voorkomen is deze, dat de arbeiders welke door de crisis werkloos zijn geworden hun loon uitbetaald krijgen door de regeering.**

Dan had men niet noodig de patroons te verzoeken de loonen asjeblijft te handhaven, neen: Dan had de arbeidersklasse in werkelijkheid het mes niet op de keel gezet kunnen worden, dan had de arbeider niet noodig de fabriek in te gaan voor elk bod.

Dit had de taak van de vakbeweging behooren te zijn. Dan hadden de bestuurders de regeering kunnen inlichten omtrent de standaardloonen.

Nu echter is de (moderne) over het algemeen een instrument geworden in handen der bourgeoisie. Het N.V.V. maakt nu de arbeiders tevreden met de werkloosheid-verzekering van Treub en vindt zich zelve buitengewoon machtig omdat zoo plotseling hare eischen omtrent werklozen-verzekering zouden zijn ingewilligd! Maar zij vergeet er bij te vertellen dat hare eischen zijn opgesteld voor normale tijden, wanneer seizoen- of de gewonen crisis-werkloosheid zich voordoet. Dat minister Treub de arbeiders daarmee verschalkt en dit stelsel nu toepast in deze oorlogstijd is zijn plicht als bourgeois.

De arbeiders hebben echter de plicht, de macht

van hunne organisaties in stand te houden. Deze macht komt alleen uit in hetgeen zij bereikt hebben in hunne loonen en arbeidsduur.

Stelt dus de eisch van vol loon voor de gemobiliseerden en door de oorlog werklozen, dat kan onder deze omstandigheden het eenige zijn dat de werkelijke kracht van uwe organisaties in stand kan houden. K.

Onze eischen in de praktijk.

Onze eerste eisch is het volle loon voor alle gemobiliseerde of door de oorlogskrisis werkloos geworden arbeiders.

De truc van Treub, de uitkeering n.l. aan de bij de werklozenkassen aangesloten (onvoldoende uitkeering dus aan de „bevoorrechte” arbeiders, en overlevering van alle anderen aan de reeds volslagen onvoldoende gebleken „filantropie”, wil zeggen menschevriend!) — heeft onze revolutionaire eisch van het volle loon door Regeering en (of) Gemeenten uit te keeren aan alle door de oorlog getroffen arbeiders, in de praktijk naar voren gebracht. En op den duur, bij het „normaler funktionneeren” van werklozenkassen en filantropie, en bij het zoodoende toenemen van de voor afzienbare tijd nog niet eindigende oorlogsellende, zullen de arbeiders vanzelf ertoe komen, de noodzakelijkheid van onze eerste eisch sterker dan ooit te gevoelen. Zie hierover ook ons eerste artikel in dit nummer.

Maar niet alléén onze eerste, óók onze tweede, eerst evenzeer gehoonde eisch, gaat thans in de praktijk een rol spelen: het moratorium n.l. Tegen midden-September begon de Amst. Best. Bond te peinzen over de belangen van arbeiders-huurders, in wier belang onzerzijds reeds begin Augustus dadelijk het moratorium, wettelijke opschorting van huurbetaling, geëischt werd. En de A. B. B. ontwierp ook een voorontwerp van een noodwetje, waarvan evenwel zelfs een hoofdartikelschrijver in *Het Volk* terecht moet erkennen, dat het de bezwaren tegen de „onduldbare toestand” — zoo heet de toestand der arbeiders-huurders thans zelfs in *Het Volk* — niet ondervangt.

„Wil een noodwet voor de noodlijdenden werkelijk afdoende baat geven — zoo heet het daar —, dan dienen alle ontruimings-akties, bij gebleken onvermogen van den huurder, voorloopig te worden opgeschort.”

Begrijpen wij deze *Volk*-schrijver goed, dan gaat hij een stapje verder dan de A. B. B., maar dan komt ook hij nog niet tot de eisch van het moratorium: *het recht* dat de arbeiders in deze buiten hun schuld veroorzaakte buitengewone tijden moeten eischen, om hun huurschuld (evenmin als hun belasting en andere termijn-kontrakten) niet te voldoen.

En het noodwetje, dat de S. D. Kamerfractie thans eindelijk tegen woning-ontruiming zal indienen, nadat ze bijna twee maanden te laat begrijpt, dat ze op dit gebied voor de arbeiders ten minste iets moet voorstellen, zal de „onduldbare toestand” der arbeiders op woning-gebied alleen dan opheffen, als het een werkelijk moratorium voorstelt, een voorloopig recht der arbeiders tot wonen zonder betaling van huur.

Maar met dit alles wordt in ieder geval reeds nu, voordat twee maanden voorbij zijn, aangetoond dat

onze vooral door *Het Volk* ten opzichte van loon en moratorium zoo belachelijk gemaakte klasse-eischen, zoo belachelijk nog niet zijn, integendeel praktisch en noodzakelijk uit de toestand en de ellende der arbeiders voortkomen. Men zal evenwel begrijpen dat van deze eischen eer en meer zou zijn terecht gekomen, als niet met 1 Augustus, door de Arb. Partij ten minste, de klassestrijd op zoo groeteske wijze ware afgekommendeerd! Daarom arbeiders, thans met nieuwe kracht ten strijd voor onze eischen: het volle loon en het moratorium voor huur en belasting. Wp.

De ineensstorting van de Internationale.

We constateerden een vorig maal, aan de hand van de *Bremer Bürgerzeitung*, dat de ineensstorting van de Internationale, waarvan de wereld op het moment getuige en de wereldoorlog de aanleiding is, vooral een geestelijke ineensstorting is, en stelden toen de vraag: Werden dan de nieuwe vraagstukken der kapitalistische ontwikkeling door de nieuwe, in 1889 gevormde Internationale, niet bestudeerd? Hierop geven we thans met de *B. B. z.* het antwoord: Neen, ze werden niet voldoende bestudeerd. Ofschoon het gekund had, want kort voor het ontstaan van deze nieuwe Internationale kondigde de bezetting van Egypte door Engeland het intreden van een nieuw historisch tijdvak aan.

Dit nieuwe tijdvak begon zich langzamerhand onder de oogen van de nieuwe Internationale te verwerken. De Japansche oorlog tegen China, de Amerikaansche om de koloniën van Spanje (Cuba, Philippijnen), de oorlog van de Engelschen tegen de Boeren om het goud van Transvaal, de barbaarsche expedities van Europa en Japan tegen de „onbeschaafde” Boxers van China, de Russisch-Japansche oorlog schenen de nieuwe Internationale nog te zeer verschijnenselen, die ver van Europa plaats vonden en die van geen direkt gevolg konden zijn voor de Europeesche arbeidersklasse. De arbeidersklasse organiseerde zich binnen het raam der afzonderlijke staten, en als voornaamste kwestie gold den arbeiders deze vraag: Hoe komen wij op de bodem van de afzonderlijke staten het best tot ons einddoel? Daar de verkiezingen voor de parlementen geen internationaal doorvoerbare akties waren — en deze toch waren het strijdmiddel van de politieke aktie van het proletariaat onder de nieuwe omstandigheden — konden de internationale kongressen slechts een uitwisseling van meeningen zijn omtrent de gemeenschappelijke grondslagen van deze nationale, d.w.z. konkrete, in elk land door verschillende voorwaarden bepaalde akties. Mogen we aan de regeering deelnemen, en zoo ja, onder welke omstandigheden, zoo luidde bijvoorbeeld een principiele kwestie in de Internationale; maar niet: *Wat zullen we tezamen doen?* Tezamen konden we slechts voor algemeene grondbeginselen en eischen demonstreeren, bijv. op 1 Mei. Maar een demonstratie, al is ze ook van de grootste beteekenis voor de aaneensluiting van het proletariaat, is nog niet de *aaneensluiting-zelf in de gemeenschappelijke strijd*, waarvoor de omstandigheden toen nog niet rijp waren.

Sinds de Russisch-Japansche oorlog, barstte over Europa de eene krisis na de andere uit. De Marokko-krisis bedreigde de Europeesche vrede drie-

maal, de Balkankrisis tweemaal; toen kwam de Italiaansch-Turksche oorlog om Tripoli, maar al deze teekenen aan de politieke hemel spraken nog pas tot een kleine minderheid in elk deel van de Internationale. De groote massa's van de arbeiders gevoelden nog niet, dat het kapitalisme nieuwe groote tegenstellingen geschapen had, tegenstellingen die werkelijk de Europeesche vrede bedreigden. Het is genoeg, om bijv. nog eens in herinnering te brengen hoe klein de kring was van Duitsche socialisten, die deelnamen aan de door de *Bremer Bürgerzeitung* in 1911 (dus nog geen 3 jaar geleden!) aangevangen discussie over de ontwapening; hoe de *B. B.-Z.* en haar vrienden (waaronder Radek en Pannekoek) werden afgemaakt als onruststokers, die de partij met haarkloverijen in het harnas zouden jagen! (Of, om nog twee andere voorbeelden te noemen, hoe aan Van Ravesteijn en Radek op het Internationaal Kongres te Kopenhagen in 1910 vooral ook door de Duitsche partij het stilzwijgen werd opgelegd wegens het aanroeren derzelfde kwestie; en, hoe het voorstel der Hollandsche S. D. P. om internationaal een begin te maken met een gemeenschappelijk daadwerkelijk verzet tegen de oorlog, zelfs nog te Bazel eind 1912 ontvangen werd!) En toch kwam het bij deze dingen aan op de belangrijkste vraagstukken van de kapitalistische ontwikkeling; doch dit begreep de groote massa der arbeiders al evenmin als de meerderheid der leiders. En waar het zoo was in de sterkste partij, kan men begrijpen hoe het in de andere deelen van de Internationale eruit zag. De vraagstukken van internationale politiek werden door de Internationale niet in hun juiste beteekenis gewaardeerd; de Internationale heeft de internationale politiek niet doordacht, en zoo werd ze door de wereldstorm plotseling verrast, op een moment dat ze nog zonder kompas rondreed. Zoo leed niet alleen het schip van de Internationale schipbreuk, iets wat bij de sterke wereldstorm ook misschien het beste inzicht niet had kunnen verhoeden; maar het werd nog erger: de resten der bemanning drijven op het wrak van het schip en in de booten zonder doelwit, vaak vaak zelfs in verschillende richting.

Tot zoover de *B. B.-Z.* over het ineenvallen der Internationale, op het oogenblik der oorlogsverklaring. *Het Volk* beweert dat wij daaraan smullen, dat wij geen smart hebben over het scheuren der internationale banden, dat wij de Internationale al morsdood zien, dat wij — en wij bevinden ons daarbij volgens *Het Volk* in gezelschap van Liebknecht, Mehring, Pannekoek en de *Bremer Bürgerzeitung* — als hyenas van het politieke slagveld op lijken azen! Wij zouden een nieuwe Internationale willen „fabrieken”, — en intusschen vernemen wij — dat Troelstra „bemiddelaar heeft willen zijn voor een conferentie van de Internationale, die te Amsterdam tusschen 20 Okt. en 1 Nov. zou plaats hebben, en gepresideerd zou worden door de delegatie van een der partijen wier land niet door de oorlog is getroffen.” Door Troelstra-himself misschien? Wij vragen: Wie is hier de politieke hyena, de lijkenazer?*)

Maar wij zijn liever in gezelschap van de *B. B.-Z.*, Liebknecht, Mehring, Pannekoek en anderen. En nu „heel Europa in vuur en vlam staat, en de verschillende „socialistische” Ministers en afgevaardigden ijverig in dienst hunner respektieve regeeringen aan de arbeid zijn”, nu lijkt ons „een conferentie van al deze staatshoofden” voorloopig nog vrij onmogelijk. Komt ze toch tot stand, dan zal onze partij zijn houding ten opzichte ervan of op die conferentie wel weten te bepalen. Voorloopig stemmen we echter in met wat de *B. B.-Z.* zegt:

„De kwesties van de internationale politiek worden de belangrijkste, en het inzicht brengen en de overeenstemming omtrent deze kwesties wordt de voorwaarde van de nieuwe internationale aaneensluiting van het proletariaat... En wie nu wil, dat de Internationale weer opnieuw ontstaat, die moet konstateeren, dat (bij het vasthouden aan onze organisatie) het voorbereiden van dit inzicht, maar niet het elkaar aanklagen of uiteenrafelen, de taak is van degenen, die niet genoodzaakt zijn hun broeders op de bloedige slagvelden te bestrijden. Reeds thans, nu de tegenwoordige wereldoorlog woedt, moeten wij de voorwaarden probeeren te scheppen, dat deze oorlog de laatste is.”

*) Nader hooren wij, dat het P. B. van de Arb. Parij deze conferentie voorloopig nog niet zal bijeenroepen. Het P. B. vindt blijkbaar dat Troelstra wat vroeg op zijn prooi uitgaat. Maar het P. B. wil het heele Internationale Bureau „tijdelijk naar een neutraal land” slepen. Dus ook hyena's!

Of nu Troelstra en de Hollandsche nationale Arb. Partij juist degenen zouden zijn, die het noodige inzicht tot opbouw van de Internationale kunnen verbreiden!? We zouden zeggen: Wie niet heeft, kan niet geven.

En wie Liebknecht, Mehring, Pannekoek, de *B. B.* z. en ons voor politieke hyena's scheldt, notabene, omdat wij van internationale standpunt uit, maar niet van nationaal standpunt, gelijk Troelstra en de zijnen, de tegenwoordige botsing beoordeelen en daarnaar handelen, die is zeker niet de aangewezen voor de opbouw van een nieuwe Internationale.

En als Mr. Troelstra en *Het Volk* het „malle spelletje” denken uit te halen, de uiteengevallen Internationale zóómaar aan elkaar te lappen, alsof er niets gebeurd was, dan blijven wij bij het oordeel van Van Ravesteijn — dat de heeren blijkbaar zéér nijdig heeft gemaakt — dat is „bare onzin”.

De door het imperialisme ineengestorte Internationale kan alléén opgebouwd worden door de geestelijke kracht die het imperialisme, het wereldkapitalisme, ten volle verstaan en verslaan kan. Deze kracht is slechts één: Het is de revolutionaire methode van het Marxisme en de wereldbevrijdende leer van het kommunisme, in de proletarische klassenstrijd toegepast op de nieuwere ontwikkeling van het kapitalisme. WP.

Hocus Pocus.

Mr. Troelstra heeft gemerkt, dat er iets gaande is onder de Ned. arbeiders. Dat er iets gaat leven, dat buiten hem en zijn partij omgaat en door hem ook niet is te bezweren. Dit beklemmt hem vooral, omdat dat leven onder den groeienden invloed der socialistische gedachte staat, die op zoo'n manier de nationale gedachte zou gaan overheerschen. — Want, 't moet precies andersom: „De nationale gedachte overheerscht.” Dat heeft Mr. Troelstra „plechtig verklaard” en zoo hóórt het.

Zie nu eens, hoe hij die arbeiders in zijn nationaal net vangen wil. Hij zegt niet: je denkt en je doet verkeerd. En tracht niet te overtuigen, dat hij zelf goed denkt en doet. Maar hij zegt: De Fransche syndicalisten doen net als ik. Jullie bent met alle respect, hoor — óók syndicalisten.

Conclusie: Je moet ook net doen als ik.

Is 't niet typisch troebel Troelstraansch!

Zoo kon je ook concluderen: Troelstra is syndicalist... Enzovoorts.

Neen man, we kennen dat geluid nou wel. We tippelen er niet in! A. J.

De man der nationale gedachte.

Voor eenigen tijd heeft S. de Wolff in *Het Weekblad* getracht met aanhalingen uit het jaar 1907 onze partij en haar aktie een hak te zetten. De aanhaling moest (ten onrechte) dienst doen om te bewijzen, dat Van Ravesteijn ten opzichte van de verdediging des vaderlands in 1907 een ander stannpunt innam, dan in 1914, na uitbarsting van den wereldoorlog. Hij verwierf zich hiervoor den dank van Mr. Troelstra in eigen persoon, die, op hetzelfde thema voortbouwende, in een *Volk*-artikel van 22 Sept. aan het adres van onze partijgenooten schrijft: „Zij kunnen, „ook al kan men hen met aanhalingen van hun eigen „woord en penvoerders „elk oogenblik doodslaan...”

Wij zijn er in het algemeen geen vrienden van met aanhalingen, die onder veranderde omstandigheden haar kracht verloren hebben, personen en partijen dood te slaan. Maar als er dan tóch doodgeslagen moet worden, dan doen we meê.

In een artikel, getiteld „Moderne afgoden”, schrijft Mr. P. J. Troelstra, tegenwoordig de man der nationale gedachte, gedenkwaardige woorden. Ze zijn te vinden in den bundel „van Leed en Strijd”, pag. 46 en 47. Het artikel dateert van 1893. Na over den Mammon gesproken te hebben, komen aan de beurt Vaderland, Vrijheid en Orde. Laten wij Mr. Troelstra aan het woord:

„Machtige afgoden, maar van lager rang, zijn „Vaderland, Vrijheid en Orde, drie goden, die meest „ter bevestiging van de macht des Mammons dienen. „Aan Vaderland gelooft bijna niemand neer; om er warm „voor te kunnen worden, drinkt men zich gewoonlijk eerst „een halve roes en dan treden de priesters op voor de „menigte, wijnoffers plengende aan den afgeleefden god. „Bovendien zijn er menschen, in hun denken een driel „eeuwen achteraan komende die ter goeder trouw nog aan „dezen afgod gelooven.”

Van doodslaan gesproken...!

H. W. J. S.

Slavernij of vrijheid.

Ds. Boers van Roordahuizum schreef in het *Friesch Volksblad* een hartstochtelijk artikel tegen de mobilisatie, tegen gewelddadig verzet in geval van een inbreuk op Neerlands onzijdigheid, tegen de houding van zijn partij, de S. D. A. P., en haar kamerfractie, tegen het standpunt van Troelstra, die in een vergadering te Leeuwarden met geestdrift uitriep: „Indien het noodig is, dan zijn wij allen ook ik, bereid, daarvoor (voor 's lands neutraliteit) goed en bloed ten offer te brengen”

Het Volk, naar aanleiding van dit artikel schrijvende, zegt dat men, deze redeneering volgende, verliest „een leven in slavernij boven den ondergang in vrijheid,” aangenomen dat Nederland door de houding, welke Boers wenscht, zijn onafhankelijkheid zou verliezen. *Het Volk* vindt, dat men 't omgekeerde moest kiezen: den ondergang in vrijheid, boven een leven in slavernij.

Slavernij als Nederland zijn onafhankelijkheid verliest. Vrijheid daartegenover, als Nederland (ten koste van een ondergang in goed en bloed, 't laatste vooral van de arbeiders) zelfstandig mocht blijven na de orkaan van vernieling.

En dit wordt gezegd door een blad, dat beweert voor de arbeiders te schrijven, dat nog altijd durft beweren de arbeidersklasse te willen brengen tot strijd tegen het kapitalisme in 't algemeen en van eigen land in 't bijzonder.

Moeten de arbeiders daarnaar handelen, en zouden ze met geestdrift zich in massa moeten laten slachten naar Troelstra 's begeerte, wanneer Nederland evenals België in 't gedrang kwam?

Zeker denken de heeren niet aan de arbeidersklasse, wanneer ze zulke dingen zeggen en schrijven. Ze zijn „nationaal” één met al wat Nederlander heet, er is geen tegenstelling meer tusschen kapitalisten en arbeiders, ze zijn burgerlijk nationaal, waardige steunsels van de burgerlijke regeering in deze „moeilijke dagen”.

Maar de arbeiders zelf moeten oppassen, dat zij hun klasse en hun klassebelangen niet vergeten op raad van zulke leiders.

Zij moeten niet vergeten, dat, wanneer zij hun bloed storten voor de onafhankelijkheid van Nederland, dat het dan is voor kapitalistisch Nederland, voor 't voorrecht van de vaderlandsche kapitalisten, hun arbeiders te kunen uitbuiten en de groote Indische schatten voor zich te behouden. Is dat de heerlijke vrijheid, waarvoor de arbeiders de ondergang van goed en leven met geestdrift moeten troseeren?

Heeft het Nederlandsche kapitalistendom zoo een hemel op aarde voor de arbeiders geschapen, dat alles buiten de grenzen slavernij gelijkt tegenover de glanzende vrijheid hier? Zouden de Duitsche, Fransche en Engelsche arbeiders dus moeten hunkeren, Nederlandsche arbeiders te zijn?

Of is 't niet juist omgekeerd, ontvluchten niet tallooze Nederlandsche arbeiders die kostelijke Nederlandsche vrijheid, om betere toestanden elders te vinden?

Vrijheid hier en slavernij elders? De *ergste slavernij* hebben de arbeiders hier, binnen de Nederlandsche grenzen: de *loonslavernij*: de uitbuiting door de heerschende kapitalistenklasse, die hen bovendien tegenwoordig laat crepeeren van honger en ellende, omdat ze wél de tientallen millioenen vindt voor de mobilisatie ter bescherming van eigen uitbuitingsvrijheid, maar niet dezelfde millioenen om de honger van de arbeiders te weren.

Diezelfde slavernij deelen de Nederlandsche arbeiders met de arbeiders van andere landen, die natuurlijk evenzoo worden uitgebuit door hun kapitalistenklassen.

Daarom moesten de arbeiders van alle landen fel vijandig staan tegen de vechtplannen van hunne kapitalistenregeeringen voor kapitalistenbelangen.

Met geestdrift hun bloed geven voor die belangen? Nooit. *Gedwongen* kunnen ze worden elkaar te slachten, de arbeidersbroeders van de verschillende landen, als ze nog niet sterk genoeg zijn, de duivelsche wil van hun uitbuiters te breken. Maar zoodra ze sterk genoeg zijn, moeten ze opstand en burgeroorlog tegen eigen heerschende klasse verkiezen boven den broedermoord naar buiten in dienst van hun uitbuiters.

Met geestdrift zullen de arbeiders hun bloed slechts geven, als 't noodig is, in den strijd voor hun werkelijke bevrijding, de bevrijding van 't slavenjuk dat kapitalisme heet, voor het socialisme.

Maar nu? Laten de heeren, die dat de arbeiders prediken, zélf gaan, als ze werkelijk die burgerlijke geestdrift gevoelen, maar zonder gevolg van arbeiders. St.

Werft abonnees op „De Tribune”!